

NEDERLANDSE EDITIE

PUNK

57

NEW YORK TIMES-BESTSELLERAUTEUR

PENELOPE DOUGLAS

MISHA

Lieve Misha,

Oké, heb ik je al eens verteld waar ik me kapot voor schaam?

En nee, dat is niet dat ik net als jij naar Teen Mom kijk. Probeer het maar eens te ontkennen. Ik weet heel goed dat je niet met je zus hoeft mee te kijken, man. Ze is oud genoeg om in haar eentje tv te kijken.

Nee, eerlijk gezegd is het veel erger en ik schaam me er een beetje voor om het je te vertellen. Maar negatieve gevoelens moeten er volgens mij gewoon uit worden gegooid. Al is het maar voor één keer, toch?

Kijk, op school is er een meisje. Je weet wel wat voor type ik bedoel. Cheerleader, populair, krijgt alles wat ze wil... Ik vind het vreselijk om toe te geven, zeker tegenover jou, maar lang geleden wilde ik haar zijn.

En deels wil ik dat nog steeds.

Jij zou absoluut een schurfthekel aan haar hebben. Ze is alles wat wij niet kunnen uitstaan. Gemeen, arrogant, oppervlakkig... Het soort bij wie geen enkele gedachte lang in haar hoofd blijft hangen, want dan moet ze vervolgens een dutje doen om ervan bij te komen, toch? Maar alsnog was ik altijd gefascineerd door haar.

Waag het niet met je ogen te rollen. Ik weet dat je dat doet.

Het is gewoon dat... Ondanks al haar walgelijke eigenschappen is ze nooit alleen, weet je?

Daar ben ik min of meer wel jaloers op. Oké, daar ben ik

heel erg jaloeers op.

Het voelt klote om alleen te zijn. Om op een plek vol met mensen te zijn, maar te voelen dat ze je er niet bij willen hebben. Zo'n gevoel dat je op een feestje bent waarvoor je helemaal niet bent uitgenodigd. Dat niemand zelfs je naam kent. En die ook helemaal niet wil kennen. Niemand die het iets interesseert.

Lachen ze je uit? Praten ze over je? Werpen ze je een norske blik toe omdat hun perfecte wereldje zo veel beter zou zijn als jij er niet was om hun uitzicht te verpesten?

Willen ze simpelweg dat je de hint eindelijk eens begrijpt en zou opdonderen?

Zo voel ik me heel vaak.

Ik weet dat het zielig is om te snakken naar een plekje tussen de mensen en ik weet dat jij zou zeggen dat het beter is om alleen te zijn en gelijk te hebben, dan je in een menigte begeven en het bij het verkeerde eind te hebben, maar... Toch heb ik nog steeds de hele tijd die behoefte. Voel jij je ook wel eens zo?

Ik vraag me af of die cheerleader dat gevoel wel eens heeft. Als de muziek stopt en iedereen naar huis gaat? Als de dag erop zit en ze niemand meer heeft om zichzelf mee te vermaken? Als ze haar make-up verwijdert, haar trotse masker voor die dag afzet, komen dan de demonen die ze diep heeft weggestopt tevoorschijn om met haar te spelen als er niemand anders meer is om mee te spelen?

Waarschijnlijk niet. Narcisten voelen zich nooit onzeker, toch?

Moet heerlijk zijn.

Mijn mobiel begint op de middenconsole van mijn truck te zoemen en ik scheur mijn blik los van Ryens brief om een volgend appje binnen te zien komen.

Verdomme. Ik ga zo enorm te laat komen.

Zonder twijfel vragen de jongens zich af waar ik in godsnaam blijf en het is vanaf hier ook nog eens twintig

minuten rijden naar het pakhuis. Waarom kan ik niet die onzichtbare basgitarist zijn waar niemand iets om geeft?

Ik staar weer naar haar woorden en herhaal de zin in mijn hoofd. *Als ze haar make-up verwijdert, haar masker voor die dag af zet...*

Die zin raakte me echt toen ik deze brief een paar dagen geleden voor het eerst las. En de honderd keren daarna. Hoe kan ze zo weinig en toch zo veel zeggen?

Ik richt me weer op de woorden en lees het laatste stuk, ondanks dat ik al weet hoe de brief eindigt. Maar ik ben gewoon gek op hoe ze doet en de manier waarop ze me aan het lachen maakt.

Oké, sorry. Ik heb even op Facebook gezeten, dus voel me nu veel beter. Ik weet niet zeker wanneer ik in zo'n idioot ben veranderd, maar ik ben blij dat je het met me uithoudt.

We gaan verder.

Gewoon om even de feiten op een rijtje te zetten na onze laatste discussie, Kylo Ren is GEEN baby. Begrepen? Hij is jong, impulsief en hij is familie van Anakin en Luke Skywalker. Natuurlijk jankt hij! Wat had je dan gedacht? En hij zal tot inkeer komen. Wedden? Zeg maar wat de inzet is.

Oké, ik moet gaan. Maar om je vraag te beantwoorden: ja, die songtekst die je me de laatste keer stuurde, klinkt geweldig. Ga ermee door, ik kan niet wachten om het hele lied te horen.

Fijne avond. Werk ze. Welterusten.

Waarschijnlijk stop ik pas morgenochtend met schrijven. Ryen.

Ik lach om haar verwijzing naar de film *Princess Bride*. Ze zegt dat nu al zeven jaar lang. Het eerste jaar moesten we elkaar schrijven vanwege een project in groep zeven, waarbij leerlingen uit haar klas gekoppeld werden aan leerlingen uit de mijne.

Maar nadat het schooljaar was afgelopen, stopten we er niet mee. En al wonen we minder dan vijftig kilometer bij elkaar vandaan en hebben we inmiddels Facebook, we blijven op deze manier met elkaar communiceren omdat het daardoor bijzonder blijft.

En ik kijk *niet* naar *Teen Mom*. Mijn zestienjarige zusje kijkt ernaar en ik werd erin meegezogen. Eén keer. Ik weet niet eens waarom ik dat aan Ryen heb verteld. Ik hoor beter te weten in plaats van haar munitie te verschaffen om me te plagen, verdomme.

Ik vouw de brief op, de versleten vouwlijnen van het zwarte papier dreigen te scheuren als ik hem nog een keer openvouw en lees. De afgelopen jaren is er heel wat veranderd in onze brieven. De dingen waarover we praten, de onderwerpen waarover we kibbelen, haar handschrift... Haar handschrift is van de grote, ongepolijste letters van een meisje dat net aan elkaar heeft leren schrijven, veranderd in het stabiele, zelfverzekerde schrift van een vrouw die weet wie ze is.

Maar het papier verandert nooit. Ook de zilveren pen die ze gebruikt niet. Het geeft me iedere keer een aangename adrenalinestoot als ik haar zwarte enveloppen in de stapel post op het aanrecht in de keuken aantref.

Ik steek het vel in mijn handschoenenkastje, samen met nog een paar van mijn favoriete brieven van Ryen, pak mijn pen en laat hem boven het schrijfblok op mijn schoot hangen.

‘Verspreid je moed, benadruk ogen en lippen,’ zeg ik zachtjes terwijl ik op het papier schrijf, ‘dicht de scheuren en haal je kwast over de barsten.’

Ik stop en denk na met mijn onderlip tussen mijn tanden terwijl ik knabbel aan mijn piercing. ‘Een beetje hier,’ mompel ik terwijl de songtekst door mijn hoofd rolt, ‘om de wallen onder je ogen te bedekken en wat rouge op je wangen om de leugens te verspreiden.’

Snel krabbel ik de woorden neer, mijn hanenpoten nauwelijks zichtbaar in de donkere auto.

Ik hoor mijn telefoon weer trillen en ik haper. ‘Oké,’ grom

ik, wensend dat die verdomde appjes zouden stoppen. Kunnen mijn bandleden nog geen vijf minuten een feestje bouwen zonder mijn aanwezigheid?

Ik zet de pen weer op het papier in een poging mijn gedachten af te maken, maar ik stop en doorzoek mijn hersenen. Wat kwam er in godsnaam daarna ook alweer? *Een beetje hier om de wallen onder je ogen te bedekken...*

Ik knijp mijn ogen dicht en herhaal de zin keer op keer om me de rest te kunnen herinneren.

Ik slaak een zucht. Shit, het is weg.

Verdomme.

Als ik de dop op de pen heb gedrukt, gooi ik hem samen met mijn schrijfblok op de passagiersstoel van mijn Raptor.

Ik denk over haar laatste zin na. *Ze wil weten wat de inzet is, hè?*

Nou, wat dacht je van een telefoontje, Ryen? Me voor de eerste keer je stem laten horen?

Maar, nee. Ryen wil onze vriendschap houden zoals die is. Het werkt, tenslotte. Waarom zouden we het risico nemen het te verpesten door het te veranderen?

En ze heeft gelijk, denk ik. Wat als ik haar stem hoor en haar brieven daarna minder speciaal worden? Nu kan ik me haar persoonlijkheid voorstellen door haar woorden. Dat zou kunnen veranderen als ik haar hoorde.

Maar wat als ik haar stem hoor en die leuk vind? Wat als haar lach in mijn oor of haar ademhaling in de telefoon me net zozeer achtervolgen als haar woorden en ik meer wil?

Ik ben al genoeg geobsedeerd door haar brieven. Wat precies de reden is dat ik in mijn truck op een lege parkeerplaats zit en een van haar oudere brieven herlees, want ze zijn een inspiratie voor mijn muziek.

Ze is mijn muze en het kan niet anders dat ze dat inmiddels wel weet. Ik gebruik haar al jaren als klankbord door haar songteksten te sturen om te lezen.

Mijn telefoon gaat over en ik zie Dane's naam verschijnen.

Ik zucht diep en neem op. 'Wat?'

'Waar ben je?'

'Ik ben onderweg.' Ik start de truck en zet hem in *Drive*.

'Nee, je zit weer ergens op een parkeerplaats songteksten te schrijven, of niet?'

Ik rol met mijn ogen, verbreek de verbinding en gooi mijn telefoon op de passagiersstoel.

Autorijden helpt me nou eenmaal om na te denken. Hij hoeft me niet zo achter m'n vodden te zitten, ik kan er tenslotte ook niets aan doen dat ik inspiratie heb.

Ik draai de weg op, trap het gaspedaal in en rijd naar het oude pakhuis buiten de stad. Onze band organiseert een speurtocht om geld in te zamelen voor onze zomertour over een paar maanden en hoewel ik vond dat we gewoon wat optredens moesten regelen - misschien samen met een paar andere lokale bandjes - dacht Dane dat het een groter publiek zou trekken als we eens iets anders deden.

We zullen zien of hij gelijk krijgt.

De bittere februarikou snijdt door mijn hoody, dus ik draai de verwarming omhoog en doe mijn lichten aan. De brede lichtstraal schijnt ver voor me uit de duisternis in.

Dit is de weg naar Falcon's Well, waar Ryen woont. Als ik doorrijd, passeer ik het pakhuis, de afslag naar de Cove - een verlaten pretpark - en uiteindelijk bereik ik dan haar woonplaats. Sinds ik mijn rijbewijs heb, ben ik, gedreven door mijn nieuwsgierigheid, al heel wat keren in de verleiding gekomen erheen te rijden, maar ik heb het nooit gedaan. Zoals ik al zei, het is het risico niet waard om te verliezen wat we hebben. Behalve als zij het ook wil.

Ik leun over de passagiersstoel en schuif het schrijfblok en andere papieren aan de kant, op zoek naar mijn horloge. Ik heb hem hier ergens laten liggen toen ik gisteren de buitenkant van mijn truck waste en het is een van de weinige dingen waar ik zuinig op ben. Het is een familiestuk.

Min of meer.

Ik zie hem liggen en houd het stuur vast terwijl ik het zwarte, suède bandje met een klokje tussen twee metalen klemmetjes om mijn pols bevestig. Hij was van mijn opa

voordat hij hem op de trouwdag van mijn ouders aan mijn vader doorgaf, met de bedoeling dat hij het aan zijn eerstgeboren zoon zou geven. Mijn vader gaf hem uiteindelijk vorig jaar aan mij en toen kwam ik tot de ontdekking dat hij het originele klokje was kwijtgeraakt. Een antiek Jaeger-LeCoultre horloge dat al tachtig jaar in de familie was.

En ik zal hem terugvinden. Maar tot die tijd zit ik opgezadeld met een waardeloos ding aan het bandje van mijn opa.

Als ik hem heb omgedaan, kijk ik op en zie iets voor me op de weg.

Hoe dichterbij ik kom, hoe duidelijker ik zie wat er langs de kant van de weg beweegt. De blonde paardentaart, de zwarte jas en de onmiskenbare neonblauwe hardloopschoenen.

Dit meen je niet! Godsamme.

Mijn koplampen schijnen over mijn zus' rug, verlichten haar in de donkere avond. Ik zet mijn muziek zachter als ze haar hoofd over haar schouder draait nu ze eindelijk in de gaten heeft dat er iemand achter haar rijdt.

Haar gezicht ontspant als ze ziet dat ik het ben en ze lacht terwijl ze door blijft rennen.

Ze heeft ook nog eens haar fucking oortjes in. *Lekker veilig, Annie.*

Ik minder vaart, laat het raampje aan de passagierskant zakken en ga naast haar rijden. 'Weet je hoe je eruitziet?' snauw ik. Boos klem ik mijn vuist om mijn stuur. 'Als snoepgoed voor een seriemoordenaar!'

Ze lacht zachtjes, schudt haar hoofd en versnelt haar tempo, waardoor ik gedwongen word dat ook te doen. 'En weet jij waar we zijn?' gaat ze de discussie aan. 'Op de weg tussen Thunder Bay en Falcon's Well. Er komt hier geen mens. Niets aan de hand.' Ze trekt een wenkbrauw op. 'En je klinkt zo net als pa.'

Ik frons van afgrijzen. 'Ten eerste,' zeg ik, 'ben ik op deze weg, dus er komt hier wel degelijk iemand. Ten tweede, waag het niet zo eigenwijs je hoofd naar me te schudden terwijl jij degene bent die zo dom is om 's avonds in de *middle of nowhere* te gaan hardlopen en ik niet wil dat je wordt verkracht of

vermoord. Ten derde, dat was een rotopmerking. Ik klink helemaal niet als pa, dus je hoeft me niet zo'n trap in m'n ballen te verkopen. Dat is niet aardig.' Dan blaf ik: 'En nu instappen, verdomme.'

Weer schudt ze haar hoofd. Net als Ryen houdt ze ervan om me uit te dagen.

Annie is mijn enige zus en ondanks mijn niet bepaald geweldige relatie met onze vader, kunnen zij en ik heel goed met elkaar overweg.

Zij blijft hardlopen, zwaar ademend, en ineens vallen me de wallen onder haar ogen en haar ingevallen wangen op. Ik ben geneigd om haar een uitbrander te geven, maar houd me in. Ze werkt veel te hard en ze slaapt nauwelijks.

'Kom op,' zeg ik en ik begin ongeduldig te raken. 'Serieus, ik heb hier geen tijd voor.'

'Wat doe je hier dan?'

Ik kijk naar de verlaten weg om er zeker van te zijn dat ik niet slinger. 'Vanavond is dat gedoe van die speurtocht. Ik moet mijn gezicht daar laten zien. Waarom ga je niet naar dat goed verlichte pad in het park waar je veilig omringd bent met tig andere joggers? Hè?'

'Hou op me zo te betuttelen.'

'Hou er dan mee op zulke stomme dingen te doen,' kaats ik terug.

Ik bedoel, wat denkt ze wel? Het is al erg genoeg om hier overdag alleen te zijn, maar 's avonds?

Ik ben een jaar ouder, doe in mei eindexamen, maar normaal gesproken is zij de verantwoordelijke van ons twee.

Dat doet me ergens aan denken. 'Zeg,' grom ik. 'Heb jij vanmorgen zestig dollar uit mijn portemonnee gepakt?'

Het viel me op dat het weg was, want ik had net gisteren gepind en het nog niet uitgegeven. Dit is de derde keer dat ik geld miste.

Ze zet haar tienjarige pruilgezicht op, waarvan ze weet dat het werkt bij me. 'Ik moest wat dingen kopen voor een natuurkundeproject en jij geeft toch nooit geld uit. Zonde om

het niet te gebruiken.'

Ik rol met mijn ogen.

Ze weet dat ze pa gewoon om meer geld kan vragen. Annie is zijn lievelingetje, dus hij geeft haar wat ze maar wil.

Maar hoe kan ik boos op haar worden? Ze gaat het nog ver schoppen en ze is gelukkig. Daar draag ik graag mijn steentje aan bij.

Ze grijnst, ziet waarschijnlijk dat ik toegeef, en strekt zich uit om het raamkozijn beet te pakken en op de opstaptree onder het portier te springen. 'Hé, kun je een blikje fris voor me kopen?' vraagt ze. 'Een *ijskoud* blikje fris, als je van het pakhuis naar huis rijdt? Want we weten allebei dat je daar binnen vijf minuten weer weg bent, tenzij je een sexy meid tegenkomt die je zover krijgt dat je een beetje sociaal gedraagt, toch?'

Ik lach in mezelf. Klier.

'Oké.' Ik knik. 'Stap in, dan kun je met me mee rijden naar het tankstation. Wat zeg je daarvan?'

'En wat toffees,' voegt ze eraan toe terwijl ze mijn verzoek negeert. 'Of iets anders lekkers.' Dan springt ze van de tree af en sprint er in een sneller tempo vandoor.

'Annie!' Ik trap het gaspedaal in en haal haar in. 'Nu.'

Ze kijkt mijn kant op en grinnikt. 'Misha, mijn auto staat gewoon daar.' Ze wijst vooruit. 'Kijk.'

Ik werp een blik verderop langs de weg en zie dat ze gelijk heeft. Haar blauwe Mini Cooper staat aan de rechterkant op haar te wachten.

'Ik zie je thuis,' zegt ze tegen me.

'Ben je klaar met hardlopen dan?'

'Jaahaaa.' Ze knikt dramatisch. 'Ik zie je als je thuiskomt, oké? Ga mijn blikje fris en mijn snoep halen.'

Ik schenk haar een grijns. 'Dat zou ik wel willen, maar ik heb geen geld.'

'Je hebt geld in je middenconsole,' kaatst ze terug. 'Doe niet net alsof je niet altijd en overal wisselgeld in stopt in plaats van het netjes op te bergen. Ik durf te wedden dat er in die truck meer dan honderd dollar ligt.'

Ik snuif. Ja, zo ben ik. De foute, oudere broer die niet voor zichzelf kan zorgen en kaasstengels eet als ontbijt.

Als ik gas geef en verder rijd, hoor ik een schreeuw achter me.
'En wat chips!'

Ik zie haar in mijn binnenspiegel, haar handen om haar mond gevouwen als ze roept. Ik duw twee keer op mijn claxon om te laten weten dat ik haar heb gehoord en scheur door. Voor haar auto kom ik tot stilstand.

In mijn spiegel zie ik dat ze haar hoofd schudt, alsof ik veel te overbezorgd ben omdat ik niet weg wil gaan voordat ze in haar auto zit.

Sorry, maar inderdaad. Ik laat mijn knappe, zestienjarige zusje om tien uur 's avonds niet alleen op een donkere weg achter.

Ze haalt de sleutels uit haar jaszak, opent de deur en zwaait naar me voordat ze instapt. Pas als ik zie dat haar koplampen aangaan, zet ik de truck in *Drive* en ga er eindelijk vandoor.

Ik trap mijn gaspedaal in en leun achterover in mijn stoel als ik de weg volg naar het verlaten pakhuis. Haar koplampen verdwijnen uit mijn binnenspiegel als ik over een kleine heuvel rijd en een ongerust gevoel bekruipt me. Ze ziet er niet goed uit. Ik geloof niet dat ze ziek is, maar ze ziet bleek en lijkt vermoeid.

Ga gewoon naar huis en kruip je bed in, Annie. Stop ermee om om 4.30 uur 's ochtends op te staan en zorg dat je een fatsoenlijke nacht slaap krijgt.

Zij is de perfecte van ons twee. Haar gemiddelde op school is een negen, ze is de ster van ons volleybalteam, de coach van het meisjes softbalteam en dan heb ik het nog niet eens over alle clubs en extra projecten die ze erbij doet...

Mijn slaapkamermuren zijn behangen met grote vellen papier waar ik constant met zwarte stift allerlei songteksten op schrijf. Haar muren zijn bedekt met planken vol met trofeeën, medailles en onderscheidingen.

Als iedereen nou eens een beetje van haar tomeloze energie zou kunnen krijgen.

Ik rijd een grindpad op, neem een paar bochten en zie recht

voor me een open plek, omringd door donkere bomen. Dan doemt het enorme gebouw groot en imposant voor me op. De meeste ramen zijn gesneuveld en binnen zie ik lichten en de schaduwen van bewegende mensen.

Volgens mij werden hier vroeger schoenen of zo gefabriceerd, maar toen Thunder Bay eenmaal een welvarende, rijke gemeenschap werd, hebben ze de productie naar de stad verplaatst, zodat de herrie en de vervuiling ver uit de buurt van de kwetsbare oortjes en neusjes van de bewoners bleven.

Het pakhuis, hoewel behoorlijk in vervallen staat, wordt nog steeds gebruikt. Kampvuren, feesten, Halloween... Het is een plek om los te gaan en vanavond is het van ons.

Nadat ik heb geparkeerd, klim ik uit mijn truck en sluit hem af, meer vanwege het veiligstellen van Ryens brieven en mijn vellen met aantekeningen dan mijn portemonnee in de middenconsole.

Ik loop door de ingang, maar eenmaal binnen blijf ik niet staan om om me heen te kijken. *Square Hammer* van Ghost dreunt door de ruimte als ik me door de menigte een weg baan naar de hoek waarvan ik weet dat ik de rest van mijn maten zal vinden. Ze pikken daar altijd de zitplaatsen in als we hier een feest hebben.

'Misha!' roept iemand.

Ik kijk op en knik naar een gast die met zijn vrienden vlak bij een pilaar staat, maar loop gewoon door. Handen kloppen op mijn rug en een paar lui zeggen hoi, maar voornamelijk zie ik iedereen rondlopen, hun gelach wedijvert met de muziek en telefoonschermpjes verlichten de ruimte als er om me heen foto's worden geschoten.

Blijkbaar had Dane gelijk. Iedereen lijkt het evenement geweldig te vinden.

De jongens zijn precies waar ik dacht dat ze zouden zijn en bezetten de banken in de hoek. Dane is op de iPad bezig, waarschijnlijk online de boel aan het regelen. Hij draagt een korte cargobroek en een T-shirt, zijn gebruikelijke kleding, ongeacht welke temperatuur het buiten is. Lotus bindt zijn

zwarte haren in een paardenstaart terwijl hij met een paar meiden zit te praten en Malcolm brengt zijn waterpijp naar zijn mond en steekt hem aan. Zijn krullende bruine haren hangen voor zijn, zonder twijfel, bloeddoorlopen ogen.

Geweldig.

‘Oké, ik ben er.’ Ik leun over de tafel, til de gitaarkabels op die een van hen in een omgevallen drankje heeft laten liggen en gooi ze op de bank. ‘Waar wil je me hebben?’

‘Waar denk je?’ snauwt Malcolm, onze drummer. De rook ontsnapt uit zijn mond als hij met zijn hoofd naar de menigte achter me knikt. ‘Ze willen jou, mooie jongen. Ga je rondes doen.’

Ik werp een blik over mijn schouder en grimas. ‘Nou, nee.’ In de schijnwerpers staan om te zingen of gitaar te spelen is één ding. Dan heb ik een duidelijke taak en weet ik wat ik moet doen.

Maar dit? Mensen die ik niet eens ken vermaken om geld in te zamelen? We hebben het geld nodig en ik heb zo mijn gaven, maar kletspraatjes houden, hoort daar niet bij. Ik leg niet makkelijk contact.

‘Ik doe de beveiliging wel,’ zeg ik tegen ze.

‘We hebben helemaal geen beveiliging nodig.’ Dane staat op met de altijd-aanwezige vleug van een glimlach op zijn gezicht. ‘Kijk eens om je heen. Alles loopt als een trein.’ Hij komt mijn kant op en we draaien ons allebei om zodat we naar de menigte kunnen kijken. ‘Ontspan je en ga met iemand een praatje maken. Er zijn hier mega veel knappe meiden.’

Ik sla mijn armen over elkaar. *Misschien*. Maar ik blijf niet lang vanavond. Dat liedje zit nog steeds in mijn hoofd en ik wil het afmaken.

Dane en ik kijken naar de massa en ik zie mensen met kaartjes rondlopen die ze bij de deur hebben opgehaald. Op elk kaartje staat een andere taak om de speurtocht te kunnen voltooien.

Maak een foto van een pyramide van zes personen.

Maak een foto van een man met lippenstift op.

Maak een foto van jezelf als je een vreemde kust.

En sommige van de taken zijn een beetje vunziger.

Ze moeten de foto's uploaden op Facebook, onze bandnaam taggen en dan kiezen wij een willekeurige winnaar om... iets te winnen. Ik ben vergeten wat. Ik zat niet op te letten.

Iedereen moet een kaartje kopen om binnen te komen, maar aangezien er een volledig ingerichte bar is, was het blijkbaar en dat is overduidelijk te zien - niet moeilijk een behoorlijke menigte aan te trekken en de mensen de entreprijs te laten betalen. De barkeepers horen iedereen om legitimatie te vragen, maar ik weet dat dat gelul is. Iedereen drinkt en komt er in deze stad mee weg.

'Dus, hoe gaat het met je?' vraagt Dane. 'Zit je vader je weer op je nek?'

'Met mij gaat het prima.'

Hij blijft even stil en ik weet dat hij meer wil weten, maar hij laat het gaan. 'Nou, je had Annie mee moeten nemen. Ze zou dit geweldig vinden.'

'Vergeet het maar.' Ik lach en de geur van wiet bereikt mijn neus. 'Mijn zus is verboden terrein. Begrepen?'

'Hé, ik zei toch niets?' Hij veinst een onschuldige houding, een arrogante lach op zijn gezicht. 'Ik denk alleen dat ze heel hard werkt en wel wat plezier kan gebruiken.'

'Plezier, ja. Problemen, nee,' corrigeer ik hem. 'Annie is goed bezig en kan geen afleiding gebruiken. Er ligt een toekomst op haar te wachten.'

'En op jou niet?'

Ik voel zijn blik op me, de uitdaging hangt in de lucht. Dat zei ik toch niet, of wel?

Dane houdt zich even stil, waarschijnlijk omdat hij zich afvraagt of ik nog antwoord ga geven, maar wederom verandert hij gewoon van onderwerp.

'Oké, moet je dit eens zien,' zegt hij terwijl hij dichterbij leunt en zijn iPad voor me houdt. Hij scrollt over het scherm. 'Er hebben al vierhonderdvijfentachtig mensen ingecheckt. Er worden video's en foto's gepost, er zijn honderden tags en er gaan zelfs mensen live op hun eigen account... Dit loopt zelfs nog beter dan ik had gedacht. De exposure werpt z'n vruchten

al af. Onze YouTube video's hebben vanavond al vier keer zo veel hits gekregen.'

Ik kijk op het scherm en zie de naam van onze band met heel veel foto's in de feed. Drankjes worden in de lucht gehouden, meisjes lachen en sommige filmpjes waarop het pakhuis is te zien, spelen af terwijl hij verder scrolt.

'Je hebt het goed gedaan.' Ik kijk weer door het pakhuis. 'Ziet ernaar uit dat de tour gefinancierd is.'

Ik moet het hem nageven. Iedereen heeft het naar zijn zin en wij verdienen geld.

'Kom morgen langs,' zeg ik tegen hem. 'Ik heb wat songteksten die ik wil uitproberen.'

'Oké,' antwoordt hij. 'Doe me verder een plezier en ontspan je, alsjeblieft. Je ziet eruit alsof je op een schaaktoernooi staat.'

Ik schenk hem een norse blik en grisp de iPad uit zijn handen, waarna hij lachend naar de jongens terugloopt.

Ik slenter een beetje door de drukte en scrol ondertussen door de feed. Er komen heel veel bekende namen van vrienden en klasgenoten voorbij die hierheen zijn gekomen om ons te steunen. De geur van de kleine vuurtjes in de vuurkuilen kringelt naar mijn neus en ik bestudeer een foto van een knul die het woord **paard** in stift op zijn gup heeft staan. Een meisje wijst ernaar en poseert met een verbaasde blik en haar hand voor haar mond voor de camera. De titel luidt: **Ik heb een paard gevonden!**

Ik schiet in de lach. Uiteraard kunnen sommige opdrachten, zoals maak een foto van jezelf met een paard, niet worden uitgevoerd, tenzij je heel creatief bent. Goed gevonden door haar.

Er zijn ontelbaar veel foto's en video's en ik heb geen idee hoe Dane zich morgen door al deze shit heen gaat worstelen. Hem kennende zal de winnaar niet bepaald willekeurig en eerlijk worden bepaald. Hij kiest gewoon het knapste meisje van al die foto's.

Als ik verder naar beneden scrol, kom ik een filmpje tegen dat begint af te spelen en ik kijk naar een meisje dat

een drankpistool pakt, het ding naar boven en van zichzelf vandaan richt terwijl er water uitspuit. Het schiet omhoog en valt als een fontein naar beneden.

Ze laat een kleine, sexy dansmove zien en lacht in de camera. 'Ik sta in een fontein!' meldt ze, haar borsten nauwelijks bedekt door haar topje.

Een topje dat ze draagt in het koude februariweer van New England.

Dan grist een van de barkeepers het drankpistool uit de hand van het meisje en plaatst het met een geërgerde blik op haar terug weer terug op z'n plek.

Ik hoor een zachte lach aan de andere kant van de camera.

Het meisje in het topje reikt naar de telefoon. 'Oké, dat was gênant. Geef hier. Ik moet het bewerken voordat ik het kan posten.'

'Uh-huh,' plaagt de vrouwelijke stem achter de camera terwijl ze zich afwendt.

Maar het topje-meisje duikt op haar af en roept: 'Ryen!' Dan hoor ik gelach en is het filmpje afgelopen.

Ik sta daar, te staren naar de iPad en mijn hart begint langzaam te kloppen in mijn borstkas.

Ryen?

Heet het meisje achter de camera Ryen?

Nee, ze is het niet. Dat kan niet. Er zijn waarschijnlijk tig meiden met die naam. Ze kan niet hier zijn.

Maar ik kijk naar de video en mijn blik wordt getrokken naar de namen bovenaan de post. Ze heeft de band en een paar andere mensen getagd, maar dan kijk ik naar de naam van degene die het heeft gepost.

Ryen Trevarrow.

Ik recht mijn rug, mijn borstkas gaat moeizaam op en neer.

O mijn God.

Shit! Onmiddellijk kijk ik op, niet in staat mezelf ervan te weerhouden de menigte te scannen, gezicht na gezicht.

Ieder meisje dat hier loopt, zou haar kunnen zijn. Ze is hier? Wat de fuck?

Ik kijk weer naar de iPad en laat aarzelend mijn vinger boven haar naam hangen.

Zeven jaar ken ik haar nu, maar ik heb nog nooit haar gezicht gezien. Als ik haar nu opzoek, is er geen weg meer terug.

Maar ze is hier. Ik kan niet *niet* naar haar op zoek gaan. Niet nu ik weet dat ze op een armlengte afstand is.

Dat is te veel gevraagd.

En we hebben nooit beloofd dat we elkaar niet op Facebook zouden opzoeken. We hebben alleen gezegd dat we niet via social media zouden communiceren. Voor hetzelfde geld heeft ze mij ook opgezocht. Ze zou op dit moment ook naar mij kunnen uitkijken, omdat ze weet in welke band ik speel en dit ons evenement is. Misschien is ze daarom wel hier.

Fuck it. Ik tik op haar naam en sta aan de grond genageld als haar profiel tevoorschijn komt.

En dan zie ik haar.

Haar foto verschijnt, mijn maag zakt tot op de grond en ik stop met ademen.

Christus.

Smalle schouders onder lang, lichtbruin haar. Hartvormig gezicht met volle, roze lippen en een uitdagende blik in haar felblauwe ogen. Glanzende huid en een prachtig lichaam.

Voor zover ik kan zien dan.

Ik laat mijn hoofd naar achter vallen en haal diep adem.

Fuck you, Ryen Trevarrow.

Ze heeft tegen me gelogen.

Nou, ze loog niet precies, maar ik kreeg verdomme door haar brieven niet bepaald de indruk dat ze er zo uitzag.

Ik had me een *geek* voorgesteld, met een bril, paarse strepen in haar haren en een *Star Wars* T-shirt.

Ik kijk weer naar haar foto, mijn ogen volgen haar rug. Stukjes van haar huid piepen door haar sexy shirt en ze kijkt over haar schouder naar de camera. Mijn lichaam wordt warm en snel scan ik haar profielgegevens, op zoek naar een aanwijzing - welke aanwijzing dan ook - dat zij het niet is.

Laat het alsjeblieft niet waar zijn. Wees alsjeblieft lief,

sociaal onhandig, verlegen en alles waar ik zeven jaar lang zo dol op was. Maak het niet moeilijker door sexy te zijn.

Maar het is er allemaal. Elke aanwijzing bevestigt dat het Ryen is. Mijn Ryen.

Het ingecheckt zijn bij Gallo's, haar favoriete pizzatent, de liedjes waarnaar ze luistert, de films die ze heeft gezien en alles is gepost met haar nieuwste iPhone. Haar meest favoriete bezit ter wereld.

Shit.

Ik zet Dane's iPad uit en begin om mensen heen te lopen in een poging me door de menigte te wurmen. De terraskachels verwarmen de koude lucht en ik passeer nog meer vuurkuilen, de geur van geroosterde marshmallows duidelijk aanwezig. Muziek schalt uit de boxen om ons heen en ik span mijn kaak aan in een poging mijn hart te kalmeren.

Als ik bij de bar kom, leg ik de iPad neer, draai me om en sla mijn armen over elkaar. *Gewoon hier blijven staan.* Als ze is gekomen om mij te zien, zal ze me wel vinden. Als dat niet zo is, dan... Wat? Laat ik het dan eenvoudigweg los?

'Hoi.'

Ik sla mijn ogen op, mijn hart keldert naar mijn maag. Het fonteinmeisje uit de video staat voor me, slechts een meter bij me vandaan.

En naast haar...

Mijn blik schuift naar Ryen en ik weet dat haar vriendin net iets zei, maar dat maakt me niets uit. Ryen staat stil aan haar zij, haar ogen enigszins samengeknepen en aarzelend kijkt ze me aan.

Haar haren zijn lang en steil - niet gekruld zoals op de Facebookfoto - en ze heeft een off-shoulder trui en een skinny jeans aan die zo'n beetje aan flarden is gescheurd. Ik kan stukken van haar dijen zien.

Ryen. Mijn Ryen. Ik bal mijn vuisten onder mijn armen, mijn spieren spannen zich aan.

Ze zegt niets. Weet ze wie ik ben?

Ik hoor hoe haar vriendin haar keel schraapt en ik knipper

met mijn ogen, sleep mijn blik haar kant op en geef eindelijk antwoord. 'Hoi.'

Fonteinmeisje kantelt haar hoofd. 'Dus, ik heb een kus nodig,' zegt ze heel feitelijk.

Ik adem oppervlakkig, me zo bewust van Ryen dat het zeer doet.

'Is dat zo?' zeg ik en het valt me op dat haar lange, donkere haren over een sjaal vallen die ze met een grijs topje draagt. Het is hier verdomme ijskoud.

Ze gebaart naar haar kaartje. 'Ja, dat staat op mijn speurtochtkaart.'

Dan gaat haar blik over mijn lichaam en er verschijnt een lach rond haar lippen. Dat betekent waarschijnlijk dat ze een kus van mij wil?

Ze zet een stap vooruit, maar voordat ze te dichtbij komt, pak ik haar kaartje en bekijk het vluchtig.

'Grappig. Ik zie dat hier helemaal niet staan,' zeg ik terwijl ik het kaartje teruggeef.

'Ik doe het voor haar,' legt ze uit en ze werpt een blik op haar vriendin. 'Ze is verlegen.'

'Ik ben kieskeurig,' verbetert Ryen haar en snel laat ik mijn blik weer op haar landen. Haar spottende opmerking jaagt me op de kast.

Uitdagend kantelt ze haar hoofd en ze kijkt me recht in mijn ogen.

Betekent dat dus dat ik niet goed genoeg ben? Zo, zo... Ik verberg mijn glimlach.

'Lyla!' roept iemand in de buurt. 'O mijn God, kom eens!'

Ryens vriendin draait haar hoofd naar een groep mensen aan haar linkerkant en lacht om wat ze aan het doen zijn. Zij zal dus wel Lyla zijn.

Ze wendt zich weer tot mij. 'Ik ben zo terug.' *Alsof mij dat iets interesseert.* 'Kus haar gewoon, alsjeblieft. Dat heeft ze hard nodig.' Dan ziet ze dat Ryen haar een blik toewerpt en keert ze zich weer naar mij. 'Voor haar speurtocht, bedoel ik,' licht ze toe.

Lachend loopt ze weg. Ik ga er min of meer vanuit dat Ryen haar zal volgen, maar dat doet ze niet.

Nu zijn we nog maar met z'n tweeën.

Koud zweet breekt me uit in mijn nek en ik kijk naar Ryen. Allebei staan we gevangen in een ongemakkelijke stilte.

Waarom zegt ze niets? Ze moet weten wie ik ben. Natuurlijk weet ze niet dat ik recent een band heb opgericht, want eigenlijk wilde ik haar als we over een paar maanden ons diploma halen met een oude demotape verrassen. Het is echter zo ongeveer onmogelijk om tegenwoordig onzichtbaar te blijven. Onze namen en foto's staan op onze Facebookpagina en op de kaartjes bij de ingang. Neemt ze me nou verdomme in de zeik?

Ze verplaatst haar gewicht naar haar andere voet en ik zie haar borst met een moeizame ademhaling omhoogkomen, alsof ze wacht tot ik iets zeg. Als ik dat niet doe, zucht ze en kijkt ze naar haar kaartje. 'Ik heb ook een foto nodig van dat ik samen met iemand iets eet in de stijl van *Lady & Vagebond*.'

Ik houd mijn armen over elkaar geslagen en kijk haar met samengeknepen ogen aan. Ze houdt deze poppenkast gewoon vol?

'Of...' gaat ze verder en ze klinkt geërgerd, waarschijnlijk omdat ik niet heb gereageerd. 'Ik moet een afbeelding van een afbeelding van een afbeelding maken. Wat dat dan ook mag inhouden.'

Ik blijf zwijgen en begin een beetje pissig te worden omdat ze zich van de domme houdt. *Zeven jaar en dit is hoe je kennis wilt maken, engel?*

Ze schudt haar hoofd en doet net alsof ik degene ben die zich onbeleefd gedraagt. 'Oké, laat maar zitten.' Ze draait zich om om weg te lopen.

'Wacht!' roept iemand.

Dane komt van achter Ryen onze kant op gerend, houdt haar tegen en loopt dan naar mij. 'Gast, waarom kijk je naar haar alsof ze je oma heeft geslagen? Verdomme,' bijt hij me binnensmonds toe.

Hij keert zich naar Ryen en lacht. 'Hoi. Hoe gaat het met je?'

Ik sla mijn ogen neer, maar slechts voor heel even. Weet ze echt niet wie ik ben?

Waarschijnlijk zijn er hier genoeg mensen die nog nooit van ons hebben gehoord. We zijn niet echt bekend en dit is ongetwijfeld het enige wat er in een straal van vijfenzeventig kilometer te beleven valt. Dus waarom zou ze hier niet zijn, al was het maar omdat er verder niets te doen is?

Misschien heeft ze geen fucking benul dat ze op dit moment voor Misha Lare staat. De jongen naar wie ze vanaf haar elfde jaar brieven heeft geschreven.

'Hoe heet je?' vraagt Dane aan haar.

Ze keert zich om, haar blik flitst even naar mij en het is duidelijk dat ze nu op haar hoede is. Dankzij mij.

'Ryen,' antwoordt ze. 'Jij?'

'Dane.' Dan richt hij zich op mij. 'En dit is...' Maar ik breng mijn hand naar voren en mep hem zachtjes in zijn maag.

Nee. Niet op deze manier.

Ryen ziet het gebeuren en duwt haar wenkbrauwen naar elkaar. Waarschijnlijk vraagt ze zich af wat ik mankeer.

'Woon je in Falcon's Well?' gaat Dane verder als hij mijn hint oppikt en van onderwerp verandert.

'Ja.'

Hij knikt en allebei staan ze daar maar wat te staan terwijl het gesprek stilvalt.

'Oké, dus...' Dane klapt in zijn handen. 'Ik hoorde je zeggen dat je iets op de *Lady & Vagebond*-manier moest eten?'

Zonder op haar antwoord te wachten, reikt hij over de bar en graait in de bakken met garnering.

Hij houdt een schijfje citroen omhoog en Ryen huivert. 'Een citroen?'

'Ik daag je driedubbel uit,' probeert hij.

Maar ze schudt haar hoofd.

'Oké, wacht,' dringt hij aan en ik blijf naar haar kijken, niet in staat mijn blik van haar los te scheuren terwijl ik probeer te verwerken dat dit fucking Ryen is.

Haar dunne vingers die me vijfhonderdtweëntachtig brieven hebben geschreven. De kin waarvan ik weet dat ze er make-up op doet om een klein litteken te verbergen dat ze op haar achtste kreeg omdat ze viel tijdens het schaatsen. De haren waarover ze me heeft verteld dat ze die iedere avond opbindt, omdat ze vindt dat er niets erger is dan de hel van wakker worden met haren in je mond.

Ik heb zo'n zestal vriendinnetjes gehad en van hen allemaal wist ik tien keer minder dan van dit meisje.

En ze heeft echt geen idee...

Dane komt terug met een houten satéprikker en op het puntje bungelt een geroosterde marshmallow van een van de vuurkuilen.

Hij loopt naar me toe en duwt het in mijn handen. 'Meewerken, alsjeblieft.' Dan draait hij zich naar haar en pakt haar telefoon. 'Ga je gang. Ik neem de foto wel.'

Ryans geamuseerde blik flitst naar mij en kleurt onmiddellijk donker, want ze heeft duidelijk geen zin om wat dan ook op de *Lady & Vagebond*-manier met mij te eten.

Maar ze trekt zich niet terug en veinst evenmin verlegenheid. Ze loopt mijn kant op, grijpt een barkruk en stapt op de spijlen om zichzelf omhoog te duwen. Ze is niet klein, maar ze is duidelijk korter dan mijn een meter tachtig. Ze leunt naar voren, haar lippen uiteen geweken en ze kijkt me recht in mijn ogen. Mijn fucking hart gaat als een bezetene tekeer. Het kost me alles wat ik heb om mijn armen niet van elkaar te halen en haar aan te raken.

Maar dan stopt ze. 'Ik kom met mijn mond open naar jou,' maakt ze me duidelijk. 'Nu moet jij me laten zien dat je dit wil.'

Ik kan er niets aan doen. Mijn mondhoek kruipt een stukje omhoog.

Fuck, ze is sexy.

Dat had ik niet verwacht.

En ik bezwijk. Ik steek de marshmallow in de lucht, open mijn mond en houd haar blik vast als we allebei naar voren buigen om een hap te nemen. Dan wachten we even zodat

Dane de foto kan maken. Haar blik houdt de mijne gevangen en ik kan haar ademhaling op mijn lippen voelen terwijl haar borst op en neer gaat.

Mijn lichaam staat in brand en als ze nog een stukje verder naar voren leunt om een extra hapje te kunnen nemen, raakt haar lip de mijne en ik kreun.

Ik trek me terug en slik het hele verdomde stuk in. *Godsamme.*

Ze kauwt op het stukje van de marshmallow, likt haar lippen af en stapt van de barkruk. 'Dankjewel.'

Ik knik. Ik voel Dane's ogen op me gericht en ik weet zeker dat hij in de gaten heeft dat er iets aan de hand is. Ik gooi de prikker op de bar en ontmoet zijn ogen. Hij lacht schuchter.

Eikel.

Ja, oké. Ik vond de marshmallow lekker, Dane. Ik zou er wel een heel dozijn van op kunnen samen met haar. Misschien ga ik toch nog maar niet gelijk naar huis, oké?

Mijn telefoon trilt in mijn zak en als ik hem eruit haal, zie ik Annie's naam. Ik negeer de oproep. Ze vraagt zich waarschijnlijk af waar ik blijf met haar snacks. Ik bel haar zo wel terug.

'Dus...' zegt Dane. 'Al die foto's die je op je pagina gaat posten... Je hebt geen vriendje dat de jacht op ons inzet, toch?'

Ik verstijf. Ryen heeft geen vriend. Dat zou ze me verteld hebben.

'Neuh,' antwoordt ze me. 'Hij weet dat ik me niet wil binden.'

Dane lacht en ik sta daar maar, te luisteren.

'Nee, ik heb geen vriend,' antwoordt ze vervolgens serieus.

'Dat kan ik maar moeilijk geloven...'

'En daar ben ik ook niet naar op zoek,' onderbreekt ze Dane. 'Ik heb er een keer een gehad en je moet ze in bad doen en eten geven en uitlaten...'

'Wat was er gebeurd?' wil Dane weten.

Ze haalt haar schouders op. 'Ik had de lat wat lager gelegd. Te laag, blijkbaar. Daarna ben ik kieskeuriger geworden.'

'Is er geen een man die aan je maatstaven kan voldoen?'

'Een.' Haar blik dwaalt af naar mij en dan weer terug naar

Dane. 'Maar ik heb hem nog nooit ontmoet.'

Een. Slechts een kerel die voldoet. Bedoelt ze mij?

Mijn telefoon trilt weer en ik voel in mijn zak om hem op stil te zetten.

Ik kijk op en zie overal camera's flitsen. Aan mijn rechterkant zie ik mensen foto's nemen voor de graffitimuur.

Ik stap naar voren en pak haar mobiel, wat haar overvalt. Terwijl ik om haar heen loop, zet ik de camera aan, zet hem op de selfstand en buk om onze gezichten op het scherm te krijgen. Maar ik verschuif het beeld, zodat de jongen achter ons, die een foto van twee meisjes voor de graffiti maakt, er ook op komt te staan. 'Een afbeelding,' zeg ik zachtjes in haar oor en ik knik naar onze selfie, 'van een afbeelding,' ik wijs op het scherm naar de jongen achter ons die een foto neemt, 'van een afbeelding.' Dan gebaar ik naar de graffitimuur waar de meiden voor staan.

Eindelijk breekt er een lach op haar gezicht door. 'Dat is slim. Bedankt.'

Ik neem de foto en leg het moment voor altijd vast.

Voordat ik bij haar vandaan stap en gedag zeg, snuif ik haar geur op. Even sta ik als bevroren en lach in mezelf.

Je gaat me echt heel erg haten, engel, als we elkaar op een dag uiteindelijk zullen ontmoeten en dit alles tot je doordringt.

Ryen neemt de telefoon van me over en loopt langzaam weg. Ze werpt een blik over haar schouder mijn kant op voordat ze in de mensenmassa verdwijnt.

En ik wil haar nu al terug.

Ik tast in mijn zak en trek mijn mobiel tevoorschijn om mijn zus te bellen. Hoe erg zal ze me haten als ik zeg dat ze haar eigen inkopen maar moet gaan doen? Ik weet namelijk nog niet zo zeker of ik hier al weg wil.

Als ik haar bel, wordt er echter niet opgenomen.

WE LEKEN VOOR ELKAAR GESCHAPEN. TOT WE ELKAAR ONTMOETTEN.

MISHA

IN GROEP ZEVEN KREGEN WE EEN PENVRIEND TOEGEWEEZEN.
DE LERARES VAN DE ANDERE SCHOOL DACHT DAT IK MEISJE WAS,
OMDAT IK 'MISHA' HEET, EN WEES ME TOE AAN EEN VAN HAAR LEERLINGEN, RYEN.
MIJN DOCENT DACHT DAT RYEN EEN JONGEN WAS EN VOND HET DUS EEN GOEDE MATCH.
MAAR HET DUURDE NIET LANG VOORDAT WE ERACHTER KWAMEN DAT ER EEN FOUTJE WAS
GEMAAKT. EN AL HEEL SNEL WAREN WE HET ONEENS OVER BIJNA ALLES.
WAT DE LEKKERSTE PIZZA WAS. ANDROID VS. IPHONE. OF EMINEM ECHT DE BESTE
RAPPER ALLER TIJDEN WAS...

ZO BEGON HET EN DE DAAROPVOLGENDE ZEVEN JAAR,
SCHREVEN E ELKAAR VOORTDOUREND BRIEVEN.

WE HADDEN DRIE REBELS: GEEN SOCIALE MEDIA. GEEN TELEFOONNUMMERS.
GEEN FOTO'S. WE HADDEN HET GOED. ZO. DUS WAAROM ZOU DEN WE DAT VERPESTENT
TOT IK ONLINE OP EEN FOTO VAN EEN MEISJE STUITTE. ZE HEETTE RYEN, ZAT IN DE LAATSTE KLAS
VAN DE MIDDELBARE SCHOOL, HIELD VAN GALLO'S PIZZA EN WAS VERSLAAFD AAN HAAR IPHONE.
TOEVAL BESTAAT NIET...
IK MOEST HAAR ONTMOETEN.

IK VERWACHTTE ALLEEN NIET DAT IK ZOU HATEN WAT IK AANTROF.

RYEN

AL DRIE MAANDEN LANG HEB IK GEEN ENKELE BRIEF VAN HEM GEKREGEN.

ER IS IETS ZEKER MIS. IS HI OVERLEDEN? OPGEPAKT?
MISHA KENNENDE ZIJN BEIDE EEN REËLE MOGELIJKHEID.
ZONDER HEM WORD IK LANGZAAM GEK.

IK MOET WETEN DAT ER IEMAND IS DIE NAAR ME LUISTERT.
MAAR HET IS MIJN EIGEN SCHULD... IK HAD TOCH ZIJN TELEFOONNUMMER MOETEN ACHTERHALEN,
OF EEN FOTO VAN HEM MOETEN VINDEN.
NU KAN HI WEL VOORGOED VERDWENEN ZIJN.
OF HI BLIJKT, ZONDER DAT IK HET DOORHEB,
PLOTS RECHT VOOR MIJN NEUS TE STAAN...

ISBN 978-94-6440-709-9

 SVM
PUBLISHING

SYMPUBLISHING.BE

 [SYMPUBLISHING](https://www.facebook.com/SVMPUBLISHING)